

Nejvyšší soud

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4184/2018

Datum rozhodnutí: 27. února 2019

Závěr: *Za bezdůvodné obohacení není možno považovat jakýkoliv prospěch, jehož by mohl vlastník věci (ochuzený) teoreticky dosáhnout, nýbrž pouze ten prospěch, o něž na jeho úkor obohacený buď zvýšil svůj majetkový stav, anebo o něž se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo. S ohledem na specifické okolnosti konkrétní věci není vyloučen ani úsudek, že (nemovitou) věc nebylo vůbec možné v relevantním období pronajmout, a užívací právo k ní tudíž mělo nulovou hodnotu, protože by ani nemohlo být usuzováno na vznik obohacení subjektu, který ji užíval.*

Obsah: Spor byl veden o zaplacení částky bezdůvodného obohacení, kterého se měli dopustit žalovaní užíváním nemovitosti poté, co skončila smlouva o bezplatné výpůjčce nemovitosti. I přes vypršení smlouvy totiž žalovaní nemovitost i nadále užívali. Žalobkyně nárok vyčíslila na základě znaleckého posudku, který určil „cenu užívání“ procentní sazbou z hodnoty nemovitosti. Oba nižší soudy žalobu zamítly. Bylo zjištěno, že nemovitost je ve špatném stavebně technickém stavu, stavební úřad zakázal její další výpůjčku. Soudy dovodily, že v rozhodném období k bezdůvodnému obohacení žalovaných na úkor žalobkyně nedošlo. Výše bezdůvodného obohacení se určuje peněžitou částkou, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání obdobné věci, zpravidla formou nájmu, avšak žalobkyně v řízení před soudem prvního stupně netvrdila, že by žalobou požadovaná částka odpovídala nájemnému, kterého by mohla v daném místě a čase dosáhnout. Vzhledem ke zjištěnému kolaudačnímu stavu předmětného objektu a s přihlédnutím ke ztrátě jeho stavebně technických funkcí byl pronájem tohoto objektu zjevně nerealizovatelný. V dovolání žalobkyně tvrdila nesprávné právní posouzení věci v rozporu s judikaturou

Nejvyššího soudu spočívající na závěru, že rozsah povinnosti vydat bezdůvodné obohacení se neodvívá od újmy ochuzeného, ale od prospěchu nabytého obohacným. Odvolací soud však založil své rozhodnutí na tom, že z důvodu nepříznivého stavebně technického stavu objektu nebylo možné předmětnou budovu pronajmout, a tím tedy nemohlo dojít k ochuzení žalobkyně. Odvolací soud se nezabýval skutečností, že žalovaní i přes špatný stavebně technický stav objektu jej nesporně užívali, přičemž však za užívání obdobných prostor či nemovitostí by museli platit jinému vlastníku finanční náhradu, čímž na jejich straně vzniklo bezdůvodné obohacení. Nejvyšší soud dovolání zčásti vyhověl, avšak na základě okolností, které nejsou z hlediska publikovaného rozhodnutí podstatné. Věc byla posuzována podle zákona č. 89/2012 Sb. Plnění bez právního důvodu je jednou ze skutkových podstat bezdůvodného obohacení založenou na tom, že mezi zúčastněnými osobami chybí právní vztah, který by zakládal právní nárok na předmětné plnění. Obecně lze o obohacení hovořit tehdy, dostalo-li se takovým plněním majetkové hodnoty tomu, komu bylo plněno, takže v jeho majetku došlo buď ke zvýšení aktiv, nebo ke snížení pasiv, případně se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo. Plněním bez právního důvodu je i užívání cizí věci bez platné smlouvy (např. smlouvy o nájmu) či jiného titulu opravňujícího věc užívat, čímž vzniká u uživateli majetkový prospěch, bezdůvodné obohacení, které je povinen vydat. Bezdůvodným obohacením je výslovně i majetkový prospěch získaný protiprávním užitím cizí hodnoty. Protože takový uživatel není schopen spotřebované plnění v podobě užívání cizí věci vrátit, je povinen nahradit bezdůvodné obohacení peněžitou formou. Majetkovým vyjádřením tohoto prospěchu je částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání obdobného předmětu nájmu a kterou by nájemce za obvyklých okolností byl povinen platit podle nájemní smlouvy. Aby mohlo jít o částku skutečně „obvyklou“ vzhledem ke srovnávanému stavu, je nepochybné, že při srovnání musí být respektováno jak posuzované místo a období, tak charakter, stav

i způsob užívání konkrétní věci. Výše plnění za užívání cizí věci bez právního důvodu se proto odvozuje od prospěchu, jež získal obohacený, který je povinen vydat vše (nikoliv více), co sám získal (§ 2999 odst. 1 o. z.). Za bezdůvodné obohacení tedy není možno považovat jakýkoliv prospěch, jehož by mohl vlastník věci (ochuzený) teoreticky dosáhnout, nýbrž pouze ten prospěch, o němž na jeho úkor obohacený buď zvýšil svůj majetkový stav, anebo o němž se jeho majetkový stav nezměnil, ač by se tak za běžných okolností stalo. S ohledem na specifické okolnosti konkrétní věci není (samozřejmě) vyloučen ani úsudek, že nemovitou věc nebylo vůbec možné v relevantním období pronajmout, a užívací právo k ní tudíž mělo nulovou hodnotu, protože by ani nemohlo být usuzováno na vznik obohacení subjektu, který ji užíval. V tomto ohledu Nejvyšší soud shledal závěry nižších soudů správné. Soudy však pochybily v tom ohledu, že své úvahy o nemožnosti získat jakýkoliv prospěch pronájmem nemovitostí vztáhly výlučně k budově a jejímu špatnému stavu. Nezabývaly se vůbec možnostmi využití pozemků okolo domu a dvora. Proto bylo rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2017, sp. zn. 23 Cdo 5105/2016, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3310/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2113/2016.

Relevantní ustanovení: § 2991 a § 2999 občanského zákoníku.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 3975/2017

Datum rozhodnutí: 24. ledna 2019

Závěr: *V souladu se zásadou zvýšené ochrany rodiny, rodičovství a manželství upravuje ustanovení § 747 o. z. ochranu právního postavení manžela, který bydlí na základě odvozeného právního titulu, tím, že stanoví tomu z manželů, jemuž náleží právo nakládat s domem nebo s bytem, povinnost zdržet se všeho, čím by svým jednostranným jednáním znemožnil nebo ohrozil bydlení manželů nebo rodiny. Předpokladem ochrany podle tohoto ustanovení je a) právo jednoho z manželů nakládat domem nebo bytem, b) v domě nebo bytě se nachází rodinná domácnost manželů nebo rodiny, c) nezbytná potřeba tohoto domu nebo bytu k bydlení.*

Obsah: Žalobce se domáhal toho, aby žalovaná byla uložena povinnost vyklidit dům. Žalobu odůvodnil zejména tím, že účastníci

jsou manželé, předmětné nemovitosti jsou v jeho výlučném vlastnictví, dům však užívá žalovaná spolu se dvěma nezletilými dětmi účastníků, za užívání mu nic nehradí, on sám v domě nebydlí. Žalovaná je přitom vlastnící mnoha dalších bytů. Soud prvního stupně žalobu zamítl, avšak rozsudek zrušil odvolací soud s tím, že žalované vzniklo ve smyslu § 744 o. z. právo bydlení v rodinném domě ve vlastnictví žalobce, avšak poukázal na to, že k zániku práva bydlení dojde mimo jiné v případě, kdy zanikne rodinná domácnost, k čemuž může dojít též jednostranným jednáním jednoho z manželů, tj. opuštěním společné domácnosti, tedy nikoli až rozvodem manželství. V takovém případě je třeba aplikovat s použitím § 10 odst. 1 občanského zákoníku analogicky ustanovení § 769 ve spojení s § 767 odst. 2 občanského zákoníku, což soud prvního stupně neučinil. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podala žalovaná dovolání a namítala chybný výklad ustanovení § 744 občanského zákoníku. Nejvyšší soud shledal přípustnost dovolání vzhledem k tomu, že předloženou otázku dosud neřešil. Jednalo se o otázku, zda k zániku „práva bydlení“ dojde za trvání manželství v případě, kdy zanikne rodinná domácnost manželů jednostranným jednáním jednoho z nich, a to jejím opuštěním. Podle § 743 odst. 1 o. z. manželé mají obydlí tam, kde mají rodinnou domácnost. Podle § 743 odst. 3 o. z. se manželé mohou dohodnout, že budou bydlet trvale odděleně. Dohoda manželů o odděleném bydlení má stejné právní účinky jako opuštění rodinné domácnosti s úmyslem žít trvale jinde. Podle § 744 o. z. je-li obydlím manželů dům nebo byt, k němuž má jeden z manželů výhradní právo umožňující v domě nebo bytě bydlet, a je-li to jiné právo než závazkové, vznikne uzavřením manželství druhému manželu právo bydlení. Vznikne-li jednomu z manželů takové výhradní právo za trvání manželství, vznikne tím druhému z manželů právo bydlení. Podle § 747 odst. 1 o. z. má-li alespoň jeden z manželů právo nakládat domem nebo bytem, ve kterém se nachází rodinná domácnost manželů nebo rodiny, a tohoto domu nebo bytu je k bydlení manželů nebo rodiny nezbytně třeba, musí se zdržet všeho a předejít všemu, co může bydlení znemožnit nebo ohrozit. Manžel zejména nesmí bez souhlasu druhého manžela takový dům nebo byt zcizit nebo k domu, jeho části nebo k celému bytu zřídit právo, jehož výkon je neslučitelný s bydlením manželů nebo rodiny, ledaže zajistí manželovi nebo rodině po všech stránkách obdobné bydlení s bydlením dosavadním.

Starší judikatura z doby před nabytím účinnosti občanského zákoníku dovodila, že manžel, který užívá za trvání manželství byt v domě patřícím druhému z nich, odvozuje své právo v tomto bytě bydlet od existujícího rodinněprávního vztahu manželů. Na tomto základě má manžel nevlastník právo bydlet se svým manželem v bytě nacházejícím se v domě ve vlastnictví druhého manžela a druhý manžel (vlastník) má povinnost mu toto bydlení (užívání bytu) umožnit. Rozvodem manželství uvedený právní důvod bydlení manžela nevlastníka zaniká a manžel vlastník domu se může úspěšně domáhat jeho vyklizení. Odvozené právo bydlení zanikalo až rozvodem manželství, neboť se odvíjelo od trvání manželství a z něho vyplývajících rodinných vztahů. Proto se za trvání manželství jeden z manželů jako vlastník domu nebo bytu nemohl úspěšně domoci jeho vyklizení druhým manželem, a to ani v případě, že trvale opustil společnou domácnost. Současná právní úprava navázala na dřívější právní úpravu i závěry judikatury a v § 744 o. z. výslovně zakotvila právo bydlení druhého manžela v případě, je-li obydlením manželů dům nebo byt, k němuž má jeden z manželů výhradní právo umožňující v domě nebo bytě bydlet, a je-li to jiné právo než závazkové (typicky právo vlastnické). Právo bydlení vznikne druhému z manželů uzavřením manželství, vzniklo-li výhradní právo před jeho uzavřením, nebo vznikem tohoto výhradního práva za trvání manželství. Obydlím manželů je pak místo, kde je vedena jejich rodinná domácnost. V souladu se zásadou zvýšené ochrany rodiny, rodičovství a manželství upravuje ustanovení § 747 o. z. ochranu právního postavení manžela, který bydlí na základě odvozeného právního titulu, tím, že stanoví tomu z manželů, jemuž náleží právo nakládat s domem nebo s bytem, povinnost zdržet se všeho, čím by svým jednostranným jednáním znemožnil nebo ohrozil bydlení manželů nebo rodiny. Předpokladem ochrany podle tohoto ustanovení je a) právo jednoho z manželů nakládat domem nebo bytem, b) skutečnost, že v domě nebo bytě se nachází rodinná domácnost manželů nebo rodiny, c) nezbytná potřeba tohoto domu nebo bytu k bydlení. Právo jednoho z manželů nakládat domem nebo bytem musí být samostatné a nezávislé na druhém manželovi, přičemž se může jednat o právo věcné, typicky vlastnické, nebo i závazkové, např. o výpůjčku. Oprávnění nakládat je třeba vykládat široce. Podmínka umístění rodinné domácnosti manželů nebo rodiny znamená,

že v domě nebo bytě mají společné obydlí buď oba manželé, případně s dalšími osobami (dětmi), nebo se tam nachází domácnost rodiny, kterou může tvořit i jen jeden manžel, ať již sám, či s dalšími osobami (dětmi). Třetí podmínkou je nezbytná potřeba realizovat právo bydlení právě v tomto domě nebo bytě, tedy jinak řečeno ochrana podle tohoto ustanovení se neuplatní v případě, že manžel nebo rodina mohou uspokojit svou potřebu bydlení jiným způsobem, přičemž je třeba zkoumat faktickou možnost bydlení, nepostačuje pouhý právní titul k jiné možnosti bydlení. Opustí-li manžel, který má právo nakládat s domem nebo bytem, v němž se nachází rodinná domácnost, tuto domácnost s úmyslem se do ní nevrátit a neobnovit společné soužití, dojde k jejímu zániku.

Relevantní ustanovení: § 767, § 769 a § 744 občanského zákoníku.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2959/2018

Datum rozhodnutí: 6. února 2019

Závěr: *Pro účely § 1987 odst. 1 o. z. je rozhodující to, zda započítávaná pohledávka je vskutku promlčena. Názor, že již samotným uplatněním námitky promlčení ztrácí pohledávka způsobilost k započtení, aniž by bylo třeba zkoumat, zda je skutečně promlčena a zdali bylo promlčení namítnuto po právu, je zjevně nesprávný. Promlčení pohledávky jejímu započtení nebrání, nastalo-li až poté, co se setkala s pohledávkou, na niž se zápočet provádí. Úvaze, zda započítávaná pohledávka byla z hlediska námitky promlčení kompenzabilní, musí tudíž předcházet závěr o tom, kdy se započítávané pohledávky setkaly, tedy kdy dospěla pohledávka později splatná.*

Obsah: Předmětem sporu byl procesní postup soudu prvního stupně, který přerušil řízení o žalobě na zaplacení peněžité částky, a to z toho důvodu, že žalovaní namítli jako svoji procesní obranu započtení své pohledávky vůči žalobci. Protože o tomto nároku žalovaných byl veden samostatný soudní spor, zamýšlel soud prvního stupně vyčkat výsledku tohoto řízení. Odvolací soud však rozhodnutí změnil tak, že řízení přerušeno být nemá. Učinil tak proto, že žalobce namítl promlčení pohledávky uplatněné žalovanými při jejich obraně, což dle odvolacího soudu vedlo dle § 1987 odst. 1 občanského zákoníku k závěru, že taková pohledávka je nezpůsobilá k započtení. Současně uvedl, že již v souvislosti se vznesením námitky promlčení žalobcem je třeba dluh pro účely

posuzování aktivní kompenzability posuzovat za nevymahatelný. V dovolání žalovaní namítali, že je nesprávný závěr, podle kterého by mohla být procesní obrana započtením protipohledávky vyloučena samotným vznesením námítky promlčení žalobkyní. Na nekompenzabilitu pohledávky lze usuzovat, až pokud bude zjištěno, že započítávaná pohledávka je promlčena. Při zvolení odlišného (odvolacím soudem preferovaného) výkladu by bylo možné potlačit jakékoli započtení namítnutím promlčení, třebaže zcela účelovým. Nejvyšší soud dovolání shledal přípustným i důvodným. Mimo jiné vytkl odvolacímu soudu, že nezohlednil, kdy kompenzabilní pohledávka vznikla, přičemž měl zohlednit její právní režim v souvislosti se vstupem občanského zákoníku v účinnost. Odvolací soud dále pochybil, pakliže úkon žalovaných směřující k započtení jimi tvrzené pohledávky (přínejmenším zdánlivě) pokládal za irrelevantní na základě prostého faktu, že žalobkyně vznesla námítku promlčení daného oprávnění, a nepředestřel žádné úvahy týkající se stanovení počátku, délky či průběhu promlčecí doby, respektive lhůty. Pohledávka přestává být způsobilou k započtení, lze-li důvodně namítat její promlčení, aniž by tato námítka skutečně musela být vznesena. Nelze dovést, že již samotným uplatněním námítky promlčení ztrácí pohledávka způsobilost k započtení, aniž by bylo třeba zkoumat, zda je skutečně promlčena a zdali bylo promlčení namítnuto po právu. Takový závěr by šel nejen proti smyslu argumentace rozvinuté na daném místě komentáře (dle níž se pohledávka stává nekompenzabilní již promlčením, nikoli jeho namítnutím), ale byl by rovněž vskutku absurdní, neboť o každé pohledávce může dlužník tvrdit, že je promlčena; pro účely § 1987 odst. 1 o. z. však pochopitelně musí být rozhodující to, zda vskutku promlčena je.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. 32 Cdo 5234/2016.

Relevantní ustanovení: § 1987 občanského zákoníku.

Ústavní soud

Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 2000/18

Datum rozhodnutí: 2. dubna 2019

Závěr: *Brání-li se držitel žalobě námítkou vydržení, musí dobrou víru bezpečně prokázat, je-li konkrétními tvrzeními zpochybněna a nejde-li v případě zpochybnění jen o tvrzení účelové, obecné a bezobsažné. Dobrou víru prokazuje držitel a vlastníka zásadně netíží důkazní břemeno (nebo jej tíží jen velmi omezeně) v tom smyslu, že by měl prokazovat nedostatek dobré víry držitele, tedy v podstatě negatívni skutečnost. Dobrá víra držitele, která je dána se zřetelem ke všem okolnostem věci, se musí vztahovat i k okolnostem, za nichž vůbec mohlo věcné právo vzniknout, tedy i k právnímu důvodu (titulu), na jehož základě mohlo držiteli vzniknout vlastnické právo. Takový titul nemusí být dán; postačí, že držitel je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že tu takový titul je. Postačuje tedy domnělý právní titul (titulus putativus). Dobrá víra zaniká v okamžiku, kdy se držitel seznámil se skutečnostmi, které objektivně mohly vyvolat pochybnost o tom, že mu věc po právu patří anebo že je subjektem práva, jehož obsah vykonává.*

Obsah: Spor byl veden o určení členství v bytovém družstvu, přičemž s družstevním podílem mělo být spjato právo nájmu bytu. Matka stěžovatelky svůj členský podíl převedla smlouvou ze dne 18. 7. 2005 na vedlejšího účastníka, ten jej následně smlouvou ze dne 15. 5. 2007 převedl na třetí osoby (manžele H.), které jej smlouvou ze dne 27. 6. 2007 převedly na J. Š., v současnosti evidovaného člena družstva a uživatele bytu. Obecné soudy v konečném důsledku žalobu zamítly, a to na základě námítky vydržení. Důvodem neplatnosti původního převodu měla být duševní porucha matky stěžovatelky. Soudy sice uznaly, že smlouva o převodu družstevního podílu je absolutně neplatná pro duševní poruchu převodce, avšak o této skutečnosti se vedlejší účastník mohl dozvědět až poté, co uplynula vydržecí doba. Argumentace stěžovatelky, podle které měl mít vedlejší účastník důvodné pochybnosti o tom, že by mohl oprávněným držitelem, byla soudy odmítnuta jako nepřiléhavá. Mimo jiné mělo dobrou víru zpochybnit trestní oznámení podané na vedlejšího účastníka, ještě předtím stěžovatelka informovala vedlejšího účastníka o možném podvodném jednání při převodu družstevního

podílu. Trestný čin se sice prokázat nepodařilo, ale k závěru o neplatnosti smlouvy soudy dospěly; vedlejší účastník proto nemohl být považován za oprávněného držitele. Následné převody členských práv na další osoby považuje stěžovatelka za účelové, se snahou legalizovat protiprávně nabytý majetek a ztížit důkazní pozici „poškozených“, čemuž soudy svým formalistickým postupem přispěly. Ústavní soud stížnosti vyhověl. Nabývání vlastnického práva vydržením je citlivou záležitostí, neboť se za ním často skrývá skutečně složitý příběh. Úlohou zákonodárce je vytvořit pro takové situace pravidla, aby bylo možno nalézt „nejlepší ze špatných řešení“. Z ústavněprávního hlediska jde o pnutí mezi ochranou vlastnického práva původního vlastníka a „vlastníka“ nového (do uplynutí vydržecí doby domnělého), neboť ochrana vlastnického práva svědčí každému jednotlivci. V souladu s dalším ústavněprávním principem, kterým je princip právní jistoty, tak ochrana původního vlastníka postupem doby oslabuje, až ji v určitý okamžik vystřídá ochrana vlastníka nového. Za tímto účelem je v právním řádu zakotven institut vydržení a oním okamžikem, kdy se ochrana vlastnického práva jednoho subjektu „překlopí“ v ochranu vlastnického práva k téže věci ve prospěch jiného subjektu, je právě okamžik uplynutí vydržecí doby. Po celý běh vydržecí doby musí být nutně splněna podmínka dobré víry držitele, že jeho držba je oprávněná. Při určování spravedlivé rovnováhy mezi protichůdnými zájmy na ochranu majetku duševně postižené osoby a na ochranu práv druhé smluvní strany dotčené daným právním jednáním je nutné dostatečně zohlednit oprávněné zájmy osob vstupujících v dobré víře v právní styky s plně svéprávnými osobami, byť s duševním postižením. Je třeba také vzít v potaz ústavně chráněný princip právní jistoty a ochranu nabytých práv v dobré víře. Neplatnost právního jednání pro duševní poruchu, i když působí od samého počátku, je totiž fakticky nalézána až v následném soudním řízení retroaktivně – jde tedy o citelný zásah do právní jistoty všech osob, kterých se dané právní jednání nějak týká. Zájem na právní jistotě je nutno chránit zejména u třetích osob, které mohly nabytí práva z jednání plně svéprávné osoby v dobré víře, že dané

právní jednání je platné. Dobrá víra nabyvatele musí obecně požívat totožné ústavní ochrany jako vlastnické právo původního vlastníka, neboť vychází z fundamentálních principů právní jistoty a ochrany nabytých práv. Dochází zde ke kolizi dvou základních práv, a to práva „dobrověrného“ nabyvatele na ochranu majetku a vlastnického práva původního vlastníka podle čl. 11 odst. 1 Listiny. Dobrá víra držitele se musí vztahovat ke všem právním skutečnostem majícím za následek nabytí věci nebo práva, které jsou předmětem držby. Je třeba ji hodnotit objektivně; nelze dospět k závěru, že za stejné situace by jedna osoba byla v dobré víře a druhá nikoliv. Povinnost tvrdit a prokázat okolnosti dobré víry přitom tíží toho, kdo tvrdí, že došlo k nabytí vlastnického práva vydržením. Požadavek, aby dosavadní vlastník byl důkazním břemenem zatížen jen v přiměřeném rozsahu, je v případě vydržení splněn tak, že kdo uplatňuje vydržení, musí prokázat jeho důvod, který nevzbuzuje pochybnosti. Podle Ústavního soudu spočívalo pochybení obecných soudů zejména v tom, že nevěnovaly pozornost tvrzení stěžovatelky, která informovala vedlejšího účastníka o možném podvodném jednání. Obecné soudy se zaměřily pouze na okolnosti policejního vyšetřování, ze kterého podle nich skutečnosti o možném zpochybnění dobré víry nevyplývaly. Obecné soudy se existencí (ztrátou) dobré víry vedlejšího účastníka dostatečně nezabývaly, při svém hodnocení nevzaly v úvahu konkrétní (a specifické) okolnosti převodu, nevedly tímto směrem dokazování a spokojily se s konstatováním, že pouhým podáním vysvětlení na policii vedlejší účastník svou dobrou víru neztratil. Závěrem vyslovil Ústavní soud pochybnost ohledně správnosti rozhodovací praxe obecných soudů, které vyžadují pro nabytí družstevního podílu vydržením uplynutí pouze tříleté promlčecí doby, ačkoliv družstevní podíl, s nímž je spojeno právo nájmu bytu, má spíše vlastnosti nemovité věci.

Související judikatura: nález sp. zn. I. ÚS 1404/13 ze dne 14. 5. 2014.

Relevantní ustanovení: čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Připravil: Jan Tryzna